

VỎ ĐẠN ĐÔNG

bốn mảnh

• Lê Cư

Cái lạnh se sắt của đất trời những ngày cuối đông, nhất là hằng năm, cứ mỗi mùa Giáng Sinh về. Lão già lại làm một việc rất chậm rãi nhưng thật cẩn thận, như Lão đã làm hơn 40 năm nay! Lão lại lôi ra từ trong ngăn tủ quần áo cái bao gặt bằng vải dù, đằng sau có khóa dùng cài vào giầy ceinturon ngày xưa. Đôi lúc là giầy ba chạc. Khi ấy bọn lão và bạn bè thường dùng để Địa bàn hay cũng có khi băng cứu thương. Rất Cẩn trọng, tay Lão hơi run, Bật nút sắt, Lão lấy từ trong ra miếng gì đó, bỏ cái bao xuống, một tay cầm miếng đó, tay kia Lão run run kéo gấu áo thun đang mặc, lau lau cho nó . . . Mất Lão rom rớm, yên lặng ngược lên, hình như Lão đang nhìn về một phía nào đó trên cao, Cái đầu Lão cúi xuống . . . Những dòng nước mắt Lão đã tuôn Ra trên đôi mắt già nua . . . Lão cứ ngồi như vậy . . .

Trên một ụ đất chạy dài theo phi đạo, dùng che chắn cho Phi cơ lên xuống của đường băng dã chiến Thung Lũng CỬA. Trại LLDB Mai Lộc, 4 thằng lính đang ngồi quây lại cùng nhau, thằng áo thun quần cụt, thằng thì cởi trần quần rằn ri, thằng mặc bộ bà ba nâu được phát, thằng thì đủ bộ rằn ri, loại đồ phát cho mỗi lần công tác xong bỏ. Trên mặt đất, mấy lon trái cây không, trong đựng cả phê gói đã pha, 2, 3 gói thuốc lá, Lucky, Pallmall, Camel và quẹt Zippo, bọn nó đang cao hứng gì đó, cười nói oang oang, như cả trong Căn Cứ HQ này không có ai ngoài bọn nó. Tiếng của 1 thằng to con nhất bọn, thằng K:

- Mẹ, mấy cái tút 12 ly 7 này làm cán dao là đẹp lắm. Thằng C chen vào:

- Tao thích cho vào cán vợt bóng bàn hơn. Giờ là tiếng thằng T:

- Tao thì đánh bóng đi, bỏ trên đầu giường, cắm 1 cái bông hồng vào là tuyệt. Giờ mới có tiếng Lão ngày xưa:

- Mẹ, tao thích đem cho nó khắc tên mình và nơi này làm kỷ niệm!

Tự nhiên cả bọn yên lặng, không thằng nào nói gì nữa, không khí bỗng chùng xuống . . . Bất ngờ, những tiếng súng vang lên từng chập, 12ly7, M 79 đây, cả 37 ly nữa. À, bọn thiết kỵ Mỹ bắt đầu bắn hú họa quanh vùng đóng quân hằng ngày. Những bàn tay cứ theo nhau đưa lên xuống với những lon cà phê, và cùng những điều thuốc thay nhau bị đốt cháy, bọn nó chẳng đứa nào nhìn nhau, mà chỉ nhìn buồng qơ chung quanh chỗ bọn nó. Xa xa, là trùng điệp núi rừng Trường Sơn. Thằng T đứng dậy:

- OK. Về Sam thôi, bao giờ về Nha Trang đem ra tiệm cho nó làm như ý thằng L đi.

Thế là cả 4 thằng cùng nhau về Sam, trên đường vào Sam ngủ. Tiếng thằng C:

- Mai, toán tao nhận Lệnh, cả toán mày nữa hả T?

- Ừ, trưa Phúc đen có nói, toán 3 và toán 7 mày.

Câu chuyện mở đầu chỉ có vậy. Những tháng ngày HQ cứ miệt mài theo từng Vùng Chiến Trận, lũ lính đó cũng lăn theo chinh chiến, mãi cho đến cuối của những tháng ngày 1969. Khi toàn đơn vị về tại Nha Trang học thêm những trang bị mới, những cách xâm nhập mới do bọn LLDB Mỹ từ Okinawa sang hướng dẫn trực Tiếp Trên Đảo Hòn Tre và TTHL/LLDB. Động Ba Thìn. Lại cũng 4 thằng, sau buổi tập phản ứng nhanh trong những con đường mòn trên núi đảo Hòn Tre, cứ từng toán một đi vào đường thực tập đó, trên những lối mòn, những tấm bia sẽ bất ngờ xuất hiện, chỉ khoảng 10 giây, khi thì bên trái, lúc bên phải, khi thì trên cao, khi thì sát mặt đất. Đoạn đường dài khoảng 1 km, xong thì lại đi ngược ra nghĩ, sẽ biết kết quả ngay thôi, dù không bị khiển trách, nhưng khi nhìn vào những tấm bia, cũng có thể đánh giá toán đó đã phản ứng cấp thời như thế nào! .. Giờ nghỉ, cả bọn, sau khi cơm nước ngay tại bãi cát biển của đảo, được trực thăng đem ra từ Hậu Cự. Trại Nguyễn Văn Tân (Project Delta B 52) của đơn vị, VN cũng như Mỹ . . . Từ trên bãi nhìn về Nha Trang, xa xa trong nền xanh lơ của Biển, và từ trên

đảo nhìn ra gần mé nước biển có 2 thùng phi, trong đó đựng bia và coca. Bia thì ít hơn, chắc sợ bọn lính VN nốc nhiều xin mẹ nó đi, nên hạn chế! Trong một hộc đá, 4 thùng nằm, ngòi tựa vào đá:

- Chiều nay, hay mai về, lên đường Nguyễn Hoàng, hay Chợ Đầm xem tiệm nào khắc chữ đẹp, mình làm như bữa nói ở CỬA đi. Tiếng thằng T.

- Tao thấy có mỗi cái tút đạn, khắc như vậy, thằng có thằng không, rồi sao?

- Hay là nhờ nó cura ra 4 miếng nhỏ, khắc giống nhau, đứa nào cũng có là ok! Được không?

Yên lặng một chút, chỉ có những tiếng gió và sóng biển vỗ vào bờ, như một điệu nhạc ru ngủ.

- Ủ, hay đấy. Thôi vậy đi, giờ thì ngơi cái đã. Mẹ! 2 giờ là hành tiếp rồi đó, ngủ đi. Tiếng thằng C.

Không còn nghe tiếng đứa nào nữa, bọn nó đã yên lặng giỗ giãc ngủ vội, trên bãi biển đảo Hòn Tre vẫn đang nắng cùng gió hợp với sóng biển rì rào

Trong tiệm bán Com, Phở gần khu Chợ Đầm, tiệm mà bọn nó gọi là Tiệm Mắt Kính. Chẳng cần nhớ tên chính của tiệm, chỉ vì nhà chủ quán, từ ông, bà, cha mẹ, đến những đứa con cháu đều rất bốn mắt hết. Mỗi lần nghĩ, về Nha Trang, bọn nó ít là một lần ghé vào quán ăn uống. Cũng làm ít chai 33, trừ thằng T, chỉ uống cô ca. Tiếng đứa con gái lớn chủ quán gọi vào trong vì coi bọn nó cũng đã gần như người thân:

- Hội nghị bàn tròn, 1 tô không hành, nửa khung 33, lon cô.

- Thằng C cần nhân:

- Mẹ sư, mày ăn đại đi, chết thằng tây nào tao chịu.

- Àu, tao phun ra hết ngay bàn, tụi mày ngồi ăn nổi không?!

Người nhà bê nửa khung 33 ra trước, cùng ly và đá, thằng T đón lon “cô”, rót ra ly, nó nốc 1 hơi hết ly, rót tiếp mới nói:

- Lấy ra coi như thế nào C! Thằng C đưa tay mở nút túi trên ngực áo, lấy ra đặt trên bàn bốn miếng đồng màu vàng, trông tựa như tấm thẻ bài inox được phát. Ba thằng kia với tay cần coi, xem xét tỉ mỉ.

Tiếng thằng Khờ Khờ (biệt danh của nó, nó có giọng cười vô nhị: khừ khừ khừ . . .)

- Ok, tốt rồi, tên họ, SQ, loại máu, cả ngày tháng năm sinh luôn à . . . khừ khừ . . . Delta 44, Thung Lũng CỬA, khừ khừ khừ. Tuyệt cú mèo!

Thế là mỗi thằng đều có một miếng như vậy. Khác với thẻ bài chỉ ghi một người, còn của bọn nó, trên hai mặt, tên của bốn thằng đều được khắc vào đó . . .

Tụi nó bắt đầu ăn uống và huyền thuyên với nhau. Ngày đó, tụi nó ăn nhậu rồi kéo nhau ra “bar” số 5 bãi biển Nha Trang cho mãi khuya mới cùng nhau mò về Trại Đơn Vị Nguyễn văn Tân. Trên những con đường, bọn nó vừa đi vừa ngêu ngao những bài dân ca nào đó mà một thằng nhớ ra, ngả nghiêng vui đùa dài trên phố....!

Trên con đường phố Pleiku, NOEL 1970, 4 thằng bọn nó đang khoác vai nhau lang thang, sau khi đã đi nhờ một xe GMC của một thằng bạn thuộc C 2 /LLĐB từ Kontum về lại Pleiku. Ghé chỗ BCH/C2 gần Biển Hồ Pleiku, ăn uống cùng thằng bạn tại CLB đơn vị nó, và nhờ xe ra Pleiku chơi cho biết, xem có như *phố núi cao, phố núi mù sương* . . . không nữa, như một bài hát sau này của Ph Duy, thơ của ai đó, quên mất! Lúc đó là Delta 47, đơn vị đang đóng quân tại Phi Trường Kontum. Không ai ngờ, tụi nó gặp một đoàn nữ sinh trường nào đó, khoảng cũng trên bảy hay tám cô gái đang đi ngược chiều lại. Thế là lũ nó chộ mặt nhau, đi theo, và trở tài tán hươu tán vượn. Chúa thương sao không biết, tụi nó được mời theo vào nhà một em, được dự bữa tiệc ngọt, có đàn hát tự nguyện với nhau. Hi hi... Chết ngay mấy cô bé này, thằng T đàn số dzách, Lão thì cũng tạm, thằng K thì giọng trầm là OK. Lũ con gái trở mặt, hình và địa chỉ trao nhau lung tung! Tha hồ cho bọn Lão tán phét thêm về đơn vị mình! Tan tiệc, lại còn được xe “Honda dam” của các em chở tới C 2/LLĐB ở Biển Hồ chứ ly!

Gần tới bọn Lão đi ké về phi trường Kontum bằng trực thăng của Mỹ. Lúc đó, tại ngay căn nhà đó, lần đầu tiên những miếng thẻ đồng đó xuất hiện trước các em Pleiku. Cô nào cũng xin cho làm kỷ niệm, bọn Lão đã phải vất vả từ chối!!!

Những tháng ngày sau tiếp nối, cứ mỗi NOEL, bọn Lão nếu được đủ cả, lại cùng nhau đem những tấm thẻ đó ra lau chùi cho vàng

bóng với nhau, trong những buổi tiệc ở đơn vị, hay có khi là một quán nào đó, vùng nào đó, đang công tác. Vắng đũa nào, vì công tác hay tại Hậu Cự, vẫn làm vậy, dù thiếu một thằng. Có đũa thì đeo luôn vào dây thẻ bài, thằng thì cho vào bốp, tựu chung là lúc nào cũng trong người bọn Lão! Chẳng hiểu sao, chiến trận nào, bọn Lão vẫn may mắn luôn cùng nhau.

Cho đến năm 1973, thằng C xin về gần nhà SG. Lúc đó không còn Delta nữa, thành 81/BCD rồi. Nó về SĐ 25, đóng tại Củ Chi. Bọn lão còn ba thằng vẫn như cũ. Đơn Vị đang phải giải tỏa con đường SG, Tây Ninh bị hai Tiểu Đoàn Đặc Công 7 và 8 làm ách tắc. Đó là lần bọn Lão gặp đầy đủ nhau lần cuối cùng. Thằng C hy sinh, tại Củ Chi . . . Ngày lên tiễn biệt cuối cùng với nó, cầm trên tay tấm thẻ đồng của nó, nước mắt chảy dài. Mà sao không thằng nào khóc được ra tiếng, chuyền tay nhau mân mê miếng thẻ mãi với nhau . . . Hạ huyết nó, thằng T bỏ tấm thẻ đồng cùng nắm đất xuống huyết nó, đứng lên, cùng nhau giơ tay chào lần cuối cùng thằng bạn đem theo tấm thẻ đồng màu vàng nhạt!!! Sau đó thằng T cũng xin về gần nhà, nó được chuyển chuyên về Tiểu Khu Tuyên Đức, Đà Lạt. Thằng K về Tiểu Khu Phan Rang. Bọn Lão tan hàng, mỗi thằng một, thư từ cũng họa hoằn. Thỉnh thoảng nghe là vẫn OK, chưa đũa nào lập gia đình, trừ thằng C, lấy vợ vừa sinh đũa con trai đầu lòng thì nó vĩnh biệt...!

ĐẤT NƯỚC cũng tan hàng. Tin tức nhau càng mù tịt. Mãi đến 2006, vô tình mà nghe tin về nhau, thế là vui mừng. Biết lúc đó, sau bao nhiêu thăng trầm theo vận nước, may mắn vẫn còn đủ ba thằng, dù vẫn muôn trùng xa xôi!

Lão ra Phan Rang tìm thằng K. Gặp nhau, chỉ nhìn nhau, chỉ một thằng nói được, là lão thôi! Bạn Lão, nó chỉ ngồi ú ớ trên chiếc xe lăn cũ nát, không thành lời, tay quơ quơ chỉ chỏ! Sau hai năm gọi là “cải tạo” cho về, lập gia đình hai năm, được một đũa con gái và thành như vậy! Nước mắt Lão đã ứa ra cùng thằng bạn cũ. Gục đầu vào nhau mà không còn lời nào. Tâm trí nào nói được nữa!

Ôi, cuối cùng của một thân phận lính thú!!!

Chưa đầy 3 tháng sau, Lão nghe tin báo qua “mạng,” của thằng T đang ở Mỹ, K nó qua đời!!!

Hỏi kỹ lại, nó mất chỉ sau khi Lão gặp nó có chưa đầy tháng, vợ

nó để mất đầu đ/c và số đ/t của Lão nên không báo được!!! Tấm thẻ đồng chỉ còn lại hai thôi! Lão và một thằng đang xa tít mù, bên kia đại dương trái đất! Cũng chẳng biết thằng nào sẽ là thứ ba?!

Lão đã nhìn xuống tấm thẻ, nó đã hơi sáng vàng lên một chút. Trong khoảng giữa của miếng thẻ, bốn chung quanh vẫn một màu xám xịt.

Ngón tay cái và ngón trỏ của bàn tay phải Lão đã tê tê, tuổi già mà, trách ai đây???!!!

Vợ con Lão đã đi chợ về, tay có xách chiếc lồng đèn ngôi sao, trên có in hình Giáng Sinh. Lão nhìn thấy, tay Lão dờ ra, không thể di di trên miếng thẻ đồng được nữa. Mắt Lão đã cay sè, nhưng lại ứa thêm ra những giọt nước mắt của những mùa Giáng Sinh cho NGÀY XƯA!!! Của một thời ĐÃ SỐNG, ĐÃ YÊU trong bao mùa NOEL RIÊNG BỌN LÃO!!!

Một chút gì để nhớ .

Giáng Sinh Giáp Ngọ

14/12/2014 LC

Chuyện vui

Trong một liên hoan kiểm thuật thế giới, hiệp sĩ Pháp ra sân khấu. Nhân viên của ban tổ chức thả ra một con ruồi, anh ta lập tức vung kiếm, bỏ con ruồi ra làm đôi.

Cả hội trường vỗ tay như sấm.

Tiếp đó, võ sĩ Nhật bỏ một con ruồi khác ra làm tư.

Cả hội trường nín thở, chờ sự xuất hiện của đương kim vô địch VN.

Ruồi thứ ba được thả ra. Kiếm sĩ VN vung kiếm như gió, mũi kiếm thẳng hướng con ruồi... nhưng chúng không hề hấn gì.

Cả hội trường ngạc nhiên, thất vọng, riêng anh ta vẫn mỉm cười mãn nguyện. Có người hét: - Còn đặc ý à, thất bại rồi!

- Xin quý vị nhìn kỹ cho! Con ruồi đó tuy vẫn sống, nhưng.... nó sẽ không bao giờ làm cha được nữa !